

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ მნიშვნელოვანი განმარტება გააკეთა კანონიერ ნდობასთან დაკავშირებით (საქმე №ბს-1153-1142(კ-11)).

აღნიშნული ადმინისტრაციული საქმე ეხებოდა მ. ც-ის სარჩელს, რომლითაც მან ქ. თბილისის მერიის, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურისა და ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურის ადმინისტრაციული აქტების ბათილად ცნობა მოითხოვა. მოსარჩელის განმარტებით, 2009-2010წწ. საცხოვრებელ სახლთან, საბოსტნე ნაკვეთის მიმდებარედ აშენდა 5 ავტოფარეხი, რის შემდეგაც თვითონაც გადაწყვიტა ავტოფარეხის აშენება. მშენებლობის დასაწყებად მიიღო ბ.მ.ა. „...ის” საერთო კრების თანხმობა. მშენებლობის დასაწყისში, მერიის ზედამხედველობის სამსახურის მუშაკის მიერ გამოიცა მითითება №000048, რომლითაც 7 დღის ვადაში მითითების გაცემის მომენტიდან არსებული შეთანხმებული საპროექტო დოკუმენტაციის წარმოდგენა ან ობიექტის დემონტაჟი მოეთხოვა. ამის შემდეგ მ. ც-მა მიმართა მერიის არქიტექტურის სამსახურს, დაადგინა კორპუსის მიწის წითელი ხაზები, ხოლო 01.07.10წ. შეიტანა განცხადება მშენებლობის განხორციელების შესაძლებლობის დასტურის მისაღებად. პასუხის მიღებამდე 05.07.10წ. ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის თანამშრომლებმა შეადგინეს №000048 შემოწმების აქტი, რომელშიც დააფიქსირეს მითითების შეუსრულებლობა. 07.07.10წ. არქიტექტურის სამსახურის მიერ გაიცა წერილობითი თანხმობა მშენებლობის გაგრძელების და დასრულების თაობაზე, რომლის ასლი გადაეცა ქ. თბილისის ზედამხედველობის სამსახურს. თანხმობის საფუძველზე მ. ც-მა დაასრულა მშენებლობა. 23.07.10წ. არქიტექტურის სამსახურმა ბათილად ცნო 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობა. მოსარჩელის განმარტებით, არქიტექტურის სამსახურისთვის მის მიერ წარდგენილ საკადასტრო გეგმაზე, სიტუაციურ გეგმაზე და სურათებში გარკვევით ჩანდა, რომ ავტოფარეხი იყო მშენებარე. ასევე ამავე სამსახურის 07.07.10წ. წერილობით თანხმობაში აღნიშნული იყო, რომ მ. ც-ი ითხოვდა მშენებარე ავტოფარეხის აშენებას და თავადვე დაადასტურა, რომ მშენებლობის დასრულება შესაძლებელი იყო არსებულ გაბარიტებში. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის დადგენილებით მოსარჩელე დაჯარიმდა 10000 ლარით და დაეკისრა ავტოფარეხის დემონტაჟი. აღნიშნული აქტები მ. ც-მა გაასაჩივრა ქ. თბილისის მერიაში, რაზეც მოსარჩელეს ეთქვა უარი.

უზენაესმა სასამართლომ აღნიშნა, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. წერილობითი დასტური წარმოადგენდა აღმჭურველ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტს, რომლითაც დაინტერესებულ მხარეს გარკვეული უფლებამოსილება ენიჭებოდა, მოცემულ შემთხვევაში შენობის დასრულება. აღმჭურველი აქტით მინიჭებული უფლების დაცვის განსაკუთრებულ გარანტიას წარმოადგენდა კანონიერი ნდობა. საკასაციო პალატის მოსაზრებით, სახეზე არ იყო სზაკ-ის 60¹ მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული კანონიერი ნდობის გამომრიცხავი გარემოება, კერძოდ, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მიერ

სახელმწიფო, საზოგადოებრივი ან სხვა პირის კანონიერი უფლებების ან ინტერესების არსებითი დარღვევა.

საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობდა აგრეთვე სზაკ-ის 60¹ მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული კანონიერი ნდობის გამომრიცხავი გარემოება. საქმის მასალებით დასტურდებოდა, რომ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის მიერ ავტოფარეხის მიმდინარე მშენებლობის დასრულებაზე თანხმობის გაცემისას კასატორს ნებართვის გამცემი ორგანოსათვის არ დაუმაღავს დაწყებული მშენებლობის შესახებ. საკასაციო პალატა ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ ზედამხედველობის სამსახურის მითითების შესაბამისად მ. ც-მა შეაჩერა მშენებლობა, მიმართა განცხადებით უფლებამოსილ ორგანოს, უფლებამოსილი ორგანოსაგან თანხმობის მიღების შემდეგ განაახლა მშენებლობა, მ. ც-მა თანხმობა აღიქვა, როგორც შესაბამისი უფლებამოსილების მიმნიჭებელი დოკუმენტი და დაასრულა მშენებლობა. არქიტექტურის სამსახურისთვის ცნობილი იყო რა განმცხადებლისაგან მშენებლობის შესახებ, შეეძლო და ვალდებულიც იყო გაერკვია საქმის გარემოებანი, მოეთხოვა ყველა საჭირო დოკუმენტის და ინფორმაციის მიწოდება ან უკიდურეს შემთხვევაში ზედამხედველობის სამსახურის მეშვეობით თავად დაედგინა ნებართვის გაცემისათვის საჭირო გარემოებანი და ამის შემდეგ მიეღო გადაწყვეტილება.

საკასაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ადმინისტრაციული ორგანოს 07.07.10წ. თანხმობა, რომლითაც ორგანო განმცხადებელს რთავდა ნებას მშენებლობა დაესრულებინა არსებულ გაბარიტებში, მ. ც-ისათვის წარმოადგენდა საკმარის საფუძველს მიეჩნია, რომ მის მიერ განხორციელდა ყველა საჭირო მოქმედება მიმდინარე მშენებლობის კანონმდებლობის მოთხოვნის ფარგლებში მოსაქცევად, დაინტერესებული პირი ენდობოდა ადმინისტრაციული აქტის სტაბილურობას და გამოიყენა ეს ნდობა – დაასრულა მშენებლობა, აქტის არამართლზომიერება არ შედიოდა მოსარჩელის პასუხისმგებლობის სფეროში. მხედველობაში იყო მისაღები აგრეთვე ის გარემოება, რომ ზედამხედველობის სამსახურიდან წერილის მიღების შემდეგ თანხმობის გაუქმებამდე ადმინისტრაციულ ორგანოს მშენებლობის შეჩერება არ მოუთხოვია. წერილობითი თანხმობის არ არსებობის შემთხვევაში მ. ც-ი არ შეასრულებდა იურიდიული მნიშვნელობის ქმედებას, დამატებითი ხარჯების გაწევით არ დაასრულებდა მშენებლობას, შესაბამისად სანქციის დაკისრებამდე მოახდენდა დაწყებული ნაგებობის დემონტაჟს, ამდენად, მას არ დაეკისრებოდა შენობის დემონტაჟი და 10 000 ლარის ჯარიმის გადახდა, შესაბამისად, თავიდან აიცილენდა მნიშვნელოვან ზიანს. თავის მხრივ დაინტერესებული პირისათვის ზიანის მიყენება სზაკ-ის 60^{1.5} მუხლის თანახმად იყო კანონიერი ნდობის არსებობის დამადასტურებელი გარემოება.

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ

შემდეგი შემადგენლობით:

ნუგზარ სხირტლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),

ნინო ქადაგიძე, ლევან მურუსიძე

სხდომის მდივანი – ნ. გოგატიშვილი

კასატორები (მოსარჩელე) – მ. ც-ი, წარმომადგენელი მ. გ-ი (რწმუნებულება 20.04.2011წ., №110404012)

მოწინააღმდეგე მხარე (მოპასუხე) – ქ. თბილისის მერია – წარმომადგენელი სხდომაზე არ გამოცხადდა, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური - წარმომადგენელი სხდომაზე არ გამოცხადდა, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახური - წარმომადგენელი სხდომაზე არ გამოცხადდა.

დავის საგანი – ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა.

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 24.05.11წ. განჩინება.

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

მ. ც-მა 16.12.10წ. სარჩელით მიმ. თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას ქ. თბილისის მერიის, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურისა და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის მიმართ და ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 23.07.10წ. №3483 ბრძანების, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 01.09.10წ. №000048 დადგენილების, ქ. თბილისის მერიის 01.10.10წ. №3959 და 03.12.10წ. №4507 განკარგულებების ბათილად ცნობა მოითხოვა.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ 2009-2010წწ. საცხოვრებელ სახლთან, საბოსტნე ნაკვეთის მიმდებარედ აშენდა 5 ავტოფარეხი, რის შემდეგაც თვითონაც გადაწყვიტა ავტოფარეხის აშენება. მშენებლობის დასაწყებად მიიღო ბმა „ს-ის“ საერთო კრების თანხმობა. მოსარჩელემ ამხანაგობის თანხმობა მიიღო 20.06.10წ. და კორპუსის ამხანაგობისა და ავტოფარეხის მფლობელთა რჩევით დაიწყო ავტოფარეხის მშენებლობა. მშენებლობის დასაწყისში, 24.06.10წ. მერიის ზედამხედველობის სამსახურის მუშაკის მიერ გამოიცა მითითება №000048, რომლითაც 7 დღის ვადაში მითითების გაცემის მომენტისათვის არსებული შეთანხმებული საპროექტო დოკუმენტაციის წარმოდგენა ან ობიექტის დემონტაჟი მოეთხოვა. ამის შემდეგ მ. ც-

მა მიმ. მერიის არქიტექტურის სამსახურს, დაადგინა კორპუსის მიწის წითელი ხაზები, ხოლო 01.07.10წ. შეიტანა განცხადება მშენებლობის განხორციელების შესაძლებლობის დასტურის მისაღებად. პასუხის მიღებამდე 05.07.10წ. ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის თანამშრომლებმა შეადგინეს №000048 შემოწმების აქტი, რომელშიც დააფიქსირეს მითითების შეუსრულებლობა. 07.07.10წ. არქიტექტურის სამსახურის მიერ გაიცა წერილობითი თანხმობა მშენებლობის გაგრძელების და დასრულების თაობაზე, რომლის ასლი გადაეცა ქ. თბილისის ზედამხედველობის სამსახურს. 23.07.10წ. არქიტექტურის სამსახურმა ბათილად ცნო 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობა. მოსარჩელის განმარტებით, არქიტექტურის სამსახურისთვის მის მიერ წარდგენილ საკადასტრო გეგმაზე, სიტუაციურ გეგმაზე და სურათებში გარკვევით ჩანდა, რომ ავტოფარეხი იყო მშენებარე. ასევე ამავე სამსახურის 07.07.10წ. წერილობით თანხმობაში აღნიშნული იყო, რომ მ. ც-ი ითხოვდა მშენებარე ავტოფარეხის აშენებას და თავადვე დაადასტურა, რომ მშენებლობის დასრულება შესაძლებელი იყო არსებულ გაბარიტებში. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 01.09.10წ. დადგენილებით მოსარჩელე დაჯარიმდა 10000 ლარით და დაეკისრა ავტოფარეხის დემონტაჟი. აღნიშნული აქტები მ. ც-მა გაასაჩივრა ქ. თბილისის მერიაში, რაზეც მოსარჩელეს ეთქვა უარი. მოსარჩელე თვლის, რომ აღმჭურველი აქტის ბათილად გამოცხადების საფუძველია მმართველობის კანონიერების პრინციპი, ამასთანავე უკანონო აღმჭურველი აქტი არ უნდა გამოცხადდეს ბათილად, თუ დაინტერესებულ მხარეს კანონიერი ნდობა აქვს ამ აქტის მიმართ. თანხმობის ბათილად ცნობისას არქიტექტურის სამსახურს არ ჰქონდა შეპირისპირებული კერძო და საჯარო ინტერესები, არ არის დასაბუთებული თუ რატომ მიენიჭა უპირატესობა საჯარო ინტერესს.

მოსარჩელე არ დაეთანხმა აგრეთვე 23.07.10წ. ბრძანების მითითებას, რომ „დამკვეთმა მ. ც-მა სამსახურს არ აცნობა ავტოფარეხის უნებართვო მშენებლობის შესახებ“. მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ დაწყებული მშენებლობის შესახებ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურმა იცოდა, რაც დასტურდება 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობით. არქიტექტურის სამსახურის თანამშრომლებმა თავად ჩამოწერეს ყველა საჭირო საბუთი, სამსახურის საბუთების მიძღვრება სპეციალისტმა გადამოწმების შემდეგ ჩაიბარა ისინი, სამსახურმა განიხილა და საბოლოო გადაწყვეტილებით დადებითი გადაწყვეტილება მიიღო. მოსარჩელე ყურადღებას ამახვილებს იმაზე, რომ არქიტექტურის სამსახურმა 2009-10 წწ. უნებართვოდ აშენებული ყველა ნაგებობა ლეგალიზებულად ცნო, ნაგებობის მეპატრონეებს მისგან განსხვავებით არც წითელი ხაზები და არც მშენებლობის განხორციელებაზე თანხმობა ჰქონდათ. მითითების დროულად არ შესრულება, უკეთუ გამოსწორებულია სამ.ლდარღვევა, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის მე-13 მუხლის თანახმად იყო პასუხისმგებლობისაგან გათავისუფლების, სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის საფუძველი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 09.02.11წ. გადაწყვეტილებით მ. ც-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 66.1 მუხლზე, რომლის მიხედვით, I კლასის შენობა-ნაგებობის მშენებლობა წარმოებს ნებართვის მიღების გარეშე, მშენებლობის მწარმოებელი ვალდებულია დაიცვას კანონმდებლობით, მათ შორის, სამშენებლო რეგლამენტებით გათვალისწინებული მოთხოვნები. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის შესაბამისად, I კლასის შენობა-ნაგებობის მშენებლობის მწარმოებელი/დამკვეთი ვალდებულია განზრახული მშენებლობის შესახებ განცხადებით აცნობოს მშენებლობის ნებართვის გამცემ ორგანოს. 66.7 მუხლის თანახმად, მშენებლობის ნებართვის გამცემი ორგანო 5 დღის ვადაში წარდგენილი სრულყოფილი დოკუმენტ(ებ)ის საფუძველზე წერილობით ადასტურებს დაგეგმილი მშენებლობა/მონტაჟის ქალაქთმშენებლობით დოკუმენტებთან შესაბამისობას და მშენებლობის განხორციელების შესაძლებლობას. ამავე მუხლის მე-10 პუნქტის შესაბამისად ამ დადგენილების მოთხოვნათა დარღვევით I კლასის შენობა-ნაგებობის მშენებლობის განხორციელება განიხილება, როგორც უნებართვო მშენებლობა.

სასამართლომ მიუთითა, რომ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონი განსაზღვრავს სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანოს მიერ სამ.ლდარღვევის საქმის წარმოების წესებს, კერძოდ მითითების, შემოწმების აქტისა და დადგენილების შედგენის წესებს. სასამართლომ აღნიშნა, რომ მ. ც-ი აწარმოებდა ავტოფარეხის მშენებლობას, რომელიც წარმოადგენს პირველი კლასის დაქვემდებარებულ ნაგებობას და რომლის მოწყობა კანონის მოთხოვნის შესაბამისად საჭიროებს არა მშენებლობის ნებართვის, არამედ განთავსებაზე თანხმობის გაცემას. მ. ც-ს 07.07.10წ. წერილით ეცნობა, რომ მშენებლობა შესაძლებელი იყო და შენობა უნდა დასრულებულიყო არსებულ გაბარიტებში. ამავე წერილით განმცხადებელს განემარტა, რომ საპროექტო დოკუმენტი განეკუთვნება პირველი კლასის შენობა-ნაგებობას და მშენებლობის განხორციელების შესაძლებლობაზე თანხმობა გაიცემა წერილობით. მოცემულ შემთხვევაში, მხარეთა შორის სადავო არ არის ის ფაქტობრივი გარემოება, რომ მ. ც-მა წარადგინა მოთხოვნა ავტოფარეხის განთავსების თანხმობის დადასტურებაზე, მაგრამ აღნიშნული უნდა განხორციელებულიყო მშენებლობის დაწყებამდე და არა მშენებლობის დაწყების შემდგომ. „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 63.2 მუხლზე მითითებით საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ როდესაც პირი უნებართვოდ წარმოებულ მშენებლობაზე ითხოვს მშენებლობის ნებართვის გაცემას, მშენებლობის ნებართვის გამცემ ორგანოს ნებართვის გაცემაზე უფლებამოსილება გააჩნია დამრღვევის მიერ შესაბამისი დარღვევისათვის გამოცემული აქტისა და დაკისრებული ჯარიმის გადახდის ქვითრის წარდგენის შემდეგ.

სასამართლოს მითითებით, ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის საქალაქო სამსახურის 07.07.10წ. წერილით გაცემული თანხმობა არ წარმოადგენდა ამ თანხმობის მიღებამდე განხორციელებული უნებართვო მშენებლობისათვის პასუხისმგებლობისაგან გათავისუფლების საფუძველს და შესაბამისად,

სამ.ლდამრღვევის დაჯარიმების თაობაზე დადგენილების მიღების გამოძრეცხავ გარემოებას. მოსარჩელეს 07.07.10წ. წერილით გაცემული თანხმობის საფუძველზე არ განუხორციელებია უნებართვოდ დაწყებული მშენებლობა ანუ იურიდიული მნიშვნელობის ქმედება, რაც გახდა შემდგომში მისი დაჯარიმების საფუძველი.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მ. ც-მა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 24.05.11წ. განჩინებით მ. ც-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 09.02.11წ. გადაწყვეტილება. სააპელაციო პალატამ საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 66-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 პუნქტების საფუძველზე გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნა იმის შესახებ, რომ 1-ლი კლასის შენობა-ნაგებობის მშენებლობის მწარმოებლის დამკვეთი ვალდებულია განზრახული მშენებლობის შესახებ განცხადებით აცნობოს მშენებლობის ნებართვის გამცემ ორგანოს, განზრახული მშენებლობა გულისხმობს მშენებლობის დაწყებამდე შესაბამისი განცხადების წარდგენის ვალდებულებას და განთავსების თანხმობის დადასტურებას ობიექტის მშენებლობის დაწყებამდე. სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტის მოსაზრება, რომ სახეზე არ იყო სამ.ლდარღვევა და მიუთითა, რომ საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 66.10 მუხლის შესაბამისად ამ დადგენილების მოთხოვნათა დარღვევით I კლასის შენობა-ნაგებობის მშენებლობის განხორციელება განიხილება, როგორც უნებართვო მშენებლობა, რომელიც თავის მხრივ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის 22-ე მუხლის თანახმად წარმოადგენს სამართალდარღვევას. სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ მითითების გაცემის მომენტიდან ავტოფარეხის განთავსების თანხმობა მოსარჩელეს არ გააჩნდა და მიწერილობით დადგენილ ვადებში მითითებული მოთხოვნები არ შესრულებულა. არქიტექტურული სამსახურის 07.07.10წ. წერილით გაცემული თანხმობა არ წარმოადგენდა თანხმობის მიღებამდე განხორციელებული უნებართვო მშენებლობისათვის პასუხისმგებლობისაგან განთავისუფლების საფუძველს, მოსარჩელეს თანხმობის საფუძველზე არ განუხორციელებია უნებართვოდ დაწყებული მშენებლობა ანუ იურიდიული მნიშვნელობის ქმედება, რაც გახდა შემდგომში მისი დაჯარიმების საფუძველი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 24.05.11წ. განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მ. ც-მა. კასატორი აღნიშნავს, რომ სასამართლომ იურიდიულად ვერ დაასაბუთა „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შემხებლობა მოცემულ შემთხვევასთან, ამასთან 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობის ბათილად ცნობის აუცილებლობა, მით უფრო რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹-ე მუხლის მე-4 და მე-5 ნაწილები კრძალავენ მის ბათილად ცნობას. გარდა ამისა, სააპელაციო სასამართლომ არ იმსჯელა თუ რატომ იყო კანონიერი ძალის მქონე ზედამხედველობის სამსახურის 01.09.10წ. დადგენილება. კასატორის განმარტებით, სასამართლომ გამოიყენა კანონი, რომელიც არ უნდა გამოეყენებინა და არ გამოიყენა კანონი, რომელიც უნდა გამოეყენებინა, კერძოდ, სასამართლომ გამოიყენა „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის

შესახებ” კანონის 22-ე მუხლის „ა” ქვეპუნქტი, მაშინ როდესაც უნდა გამოეყენებინა იმავე კანონის 2.4 მუხლი. ამ უკანასკნელის თანახმად, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ” კანონით არ რეგულირდება სამშენებლო საქმიანობა, რომელიც არ საჭიროებს ნებართვას. აღნიშნული ნორმით დაუშვებელია ამავე კანონის 22-ე მუხლის გამოყენება. კასატორმა ასევე გაამაზვილა ყურადღება „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ” საქართველოს კანონის 13.13 მუხლზე, რომლის თანახმადაც, 01.09.10წ. №000048 დადგენილება გასაცნობად უნდა ჩაბარებოდა მიღებიდან 24 საათის განმავლობაში, მაგრამ აღნიშნული დადგენილების მისთვის გაცნობა 10.09.10წ. მოხდა. კასატორის მოსაზრებით, დადგენილების მიღება მოხდა ვადის დარღვევით, მაგრამ დოკუმენტზე მიეთითა 01.09.10წ., რადგან ზედამხედველობის სამსახური ვალდებული იყო დადგენილება მიეღო შემოწმების აქტის შედგენიდან 2 თვის ვადაში ანუ 5 სექტემბრამდე. წინააღმდეგ შემთხვევაში მე-13 მუხლის მე-11 პუნქტის თანახმად, მ. ც-ი გათავისუფლდებოდა ჯარიმის გადახდის ვალდებულებისაგან.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 05.10.11წ. განჩინებით მ. ც-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 24.05.11წ. განჩინებაზე მიჩნეულ იქნა დასაშვებად.

საკასაციო პალატის სხდომაზე კასატორმა და მისმა წარმომადგენელმა მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივარს და მოითხოვეს მისი დაკმაყოფილება. მოპასუხეების წარმომადგენლები, საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი წესით შეტყობინების მიუხედავად, საკასაციო პალატის სხდომაზე არ გამოცხადდნენ, მოპასუხეებს მ. ც-ის საკასაციო საჩივარზე არ წარმოუდგენიათ შესაგებლები.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერების და დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ მ. ც-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

„ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ” საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის თანახმად, ამ კანონის მოქმედება სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის სფეროში ვრცელდება ფიზიკური პირების საქმიანობაზე, რომლის დროსაც ხორციელდება შენობა-ნაგებობის მშენებლობა, მონტაჟი, დემონტაჟი ან სხვა სპეციალური სამუშაოები. ამავე კანონში 20.12.11წ. კანონით შეტანილი ცვლილებების თანახმად (22¹ მუხ.), უნებართვო მშენებლობის ან/და რეკონსტრუქციის წარმოება ქ. თბილისის ტერიტორიაზე, კერძო საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე, რომელიც იწვევს შენობა-ნაგებობის გაბარიტების ცვლილებას, გამოიწვევს დაჯარიმებას 8 000 ლარით. საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილება ახდენს საქართველოს ტერიტორიაზე მშენებლობის ნებართვასთან დაკავშირებულ საჯარო სამართლებრივ ურთიერთობათა რეგულირებას, მშენებლობის ნებართვის გაცემასა და სანებართვო პირობების შესრულებასთან დაკავშირებული საკითხების მოწესრიგებას. ამავე დადგენილების 65-ე და 66-ე მუხლების თანახმად, I კლასის შენობა-ნაგებობების მშენებლობას არ ესაჭიროება მშენებლობის ნებართვა, მაგრამ I კლასის

შენობა-ნაგებობის მშენებლობის მწარმოებელი ვალდებულია განზრახული მშენებლობის შესახებ განცხადებით აცნობოს მშენებლობის ნებართვის გამცემ ორგანოს, დადგენილების მოთხოვნათა დარღვევით მშენებლობის განხორციელება განიხილება, როგორც უნებართვო მშენებლობა. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ მოცემულ შემთხვევაში სახეზე არ არის საკანონმდებლო და კანონქვემდებარე აქტებით სამ.ლურთიერთობის ურთიერთსაწინააღმდეგო რეგულირება და ადგილი აქვს კანონქვემდებარე ნორმატიული აქტით სადავო საკითხის დეტალურ მოწესრიგებას, რის გამოც სადავო სამ.ლურთიერთობის მიმართ გამოყენებულ უნდა იქნეს, როგორც „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონი, ასევე საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილება და სზაკ-ის ნორმები.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მ. ც-ი ქ. თბილისში, ...ის ქ. №48, კორპუსი 33-ს მიმდებარედ აწარმოებდა ავტოფარეხის მშენებლობას შეთანხმებული საპროექტო სამშენებლო დოკუმენტაციის გარეშე. აღნიშნულის გამო ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 24.06.10წ. მ. ც-ს მიეცა მითითება 7 დღის ვადაში წარედგინა მითითების გაცემის მომენტისათვის არსებული სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურთან შეთანხმებული საპროექტო დოკუმენტაცია ან განეხორციელებინა ობიექტის დემონტაჟი. მ. ც-მა მითითების მიღების შემდეგ, 01.07.10წ. მიმართა მშენებლობის დასრულებაზე თანხმობის მიღების მიზნით თბილისის არქიტექტურის სამსახურს, რომლის 07.07.10წ. წერილით ეცნობა, რომ მშენებლობა შესაძლებელი იყო და შენობა უნდა დაესრულებინა არსებულ გაბარიტებში, განმცხადებელს ასევე განემარტა, რომ საპროექტო ობიექტი განეკუთვნებოდა პირველი კლასის შენობა-ნაგებობას და არ საჭიროებდა ნებართვას. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ, „ტექნიკური უსაფრთხოების კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-13 მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, მ. ც-ის მიმართ 05.07.10წ. შედგენილ იქნა №000048 შემოწმების აქტი, რომელშიც დაფიქსირდა მითითებით განსაზღვრული მოთხოვნების მ. ც-ის მიერ შეუსრულებლობა. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა 12.07.10წ. წერილით მიმ. თბილისის არქიტექტურის სამსახურს, რომლითაც აცნობა მ. ც-ის მიერ ავტოფარეხის უნებართვო მშენებლობის შესახებ. არქიტექტურის სამსახურმა წერილის საფუძველზე დაიწყო მარტივი ადმინისტრაციული წარმოება. სსიპ - თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობა ამავე სამსახურის უფროსის 23.07.10წ. ბრძანებით ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 63-ე მუხლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე. არქიტექტურის სამსახურმა მიიჩნია, რომ 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობა ეწინააღმდეგებოდა „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 63-ე მუხლის მე-2 პუნქტის მოთხოვნებს, გამცხადებელმა სამსახურს არ აცნობა ავტოფარეხის უნებართვო მშენებლობისა და მასთან დაკავშირებით ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურში მიმდინარე ადმინისტრაციული წარმოების შესახებ, რაც ადმინისტრაციული ორგანოს აზრით გამორიცხავდა გაუქმებული აქტის მიმართ მ. ც-ის კანონიერი ნდობის არსებობას. ადმინისტრაციულმა ორგანომ მიუთითა, რომ საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ.

№57 დადგენილების 63-ე მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, თუ წარმოებულია უნებართვო მშენებლობა, მშენებლობის ნებართვის გამცემი ორგანო უფლებამოსილია იმსჯელოს მშენებლობის ნებართვის გაცემის თაობაზე დამრღვევის მიერ შესაბამისი დარღვევისათვის გამოცემული აქტისა და დაკისრებული ჯარიმის გადახდის ქვითრის წარდგენის შემდეგ.

02.08.10წ. მ. ც-მა ქ. თბილისის მერიაში წარადგინა ადმინისტრაციული საჩივარი ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 23.07.10წ. №3483 ბრძანების ბათილად ცნობის თაობაზე. ქ. თბილისის მერიის 01.10.10წ. №3959 განკარგულებით ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა. ადმინისტრაციულმა ორგანომ მიიჩნია, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. №12188095-13 წერილობითი დასტური არის კანონსაწინააღმდეგო ხასიათის და სამსახური არ იყო უფლებამოსილი ემსჯელა დასტურის გაცემის თაობაზე, ვინაიდან განმცხადებლის მიერ წარდგენილ დოკუმენტებიდან დასტურდებოდა, რომ ობიექტი იყო მშენებარე და მხარის მიერ არ ყოფილა წარდგენილი წარმოებული უნებართვო მშენებლობაზე გამოცემული აქტი და ამ აქტით განსაზღვრული ჯარიმის გადახდის ქვითარი.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 01.09.10წ. №000048 დადგენილებით მ. ც-ი დაჯარიმდა 10000 ლარით ქ. თბილისში, ...ის ქ. №48, კორპუსი 3მ მიმდებარედ ავტოფარეხის უნებართვოდ მშენებლობისთვის და მასვე დაევალა უნებართვოდ აშენებული ავტოფარეხის დემონტაჟი. 16.09.10წ. მ. ც-მა ქ. თბილისის მერიაში წარადგინა ადმინისტრაციული საჩივარი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 01.09.10წ. №000048 დადგენილების ბათილად ცნობის თაობაზე. ქ. თბილისის მერიის 03.12.10წ. №4507 განკარგულებით ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. წერილობითი დასტური არის აღმჭურველი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რომლითაც დაინტერესებულ მხარეს გარკვეული უფლებამოსილება ენიჭება, მოცემულ შემთხვევაში შენობის დასრულება. აღმჭურველი აქტით მინიჭებული უფლების დაცვის განსაკუთრებულ გარანტიას წარმოადგენს კანონიერი ნდობა. მხედველობაშია მისაღები აგრეთვე ის გარემოება, რომ მ. ც-ს ავტოფარეხის ასაშენებლად ნაკვეთი გამოეყო ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის მიერ, საქმის მასალების მიხედვით ბმა „...მ“ მ. ც-ს გადასცა 35 კვმ ნაკვეთი ავტოფარეხის ასაშენებლად, 30.06.10წ. საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიერ დარეგისტრირდა კორპუსის წითელი ხაზები და გაიცა საკადასტრო გეგმა, რომელზეც მ. ც-ის ავტოფარეხი დატანილია როგორც მშენებარე შენობა-ნაგებობა, ავტოფარეხის ადგილი მდებარეობს აშენებული ავტოფარეხების რიგში. ამდენად, სახეზე არ არის სზაკ-ის 60¹ მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული კანონიერი ნდობის გამომრიცხავი გარემოება, კერძოდ, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მიერ სახელმწიფო, საზოგადოებრივი ან სხვა პირის კანონიერი უფლებების ან ინტერესების არსებითი დარღვევა.

სახეზე არ არის აგრეთვე სზაკ-ის 60¹ მუხლის მე-5 ნაწილით

გათვალისწინებული კანონიერი ნდობის გამოძრეცხავი გარემოება. საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, დაუშვებელია კანონსაწინააღმდეგო აღმჭურველი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა, თუ დაინტერესებულ მხარეს კანონიერი ნდობა აქვს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მიმართ, კანონიერი ნდობა არსებობს მაშინ, თუ პირმა აქტის საფუძველზე განახორციელა იურიდიული მნიშვნელობის ქმედება და სახეზე არ არის კანონიერი ნდობის გამოძრეცხავი გარემოება – დაინტერესებული მხარის უკანონო ქმედება. „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 66-ე მუხლის თანახმად, I კლასის შენობა-ნაგებობის მშენებლობის მწარმოებელი ვალდებულია განზრახული სამუშაოების შესახებ (ე.ი. მშენებლობის დაწყებამდე) განცხადებით აცნობოს მშენებლობის ნებართვის გამცემ ადმინისტრაციულ ორგანოს, რომელიც 5 დღის ვადაში წერილობით ადასტურებს დაგეგმილი მშენებლობის ქალაქთმშენებლობით დოკუმენტებთან შესაბამისობას და მშენებლობის განხორციელების შესაძლებლობას. ამავე დადგენილების თანახმად აღნიშნულ მოთხოვნათა დარღვევით I კლასის შენობა-ნაგებობის მშენებლობის განხორციელება განიხილება როგორც უნებართვო მშენებლობა. წერილობითი თანხმობის ბათილად ცნობის შესახებ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. №12/88095-13 ბრძანებაში კანონიერი ნდობის გამოძრეცხავი გარემოების სახით მითითება იმაზე, რომ მ. ც-მა სამსახურს არ აცნობა ავტოფარეხის უნებართვო მშენებლობის შესახებ უმართებულა და არ ემყარება საქმის მასალებს. საქმის მასალებით დასტურდება, რომ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის მიერ ავტოფარეხის მიმდინარე მშენებლობის დასრულებაზე თანხმობის გაცემისას კასატორს ნებართვის გამცემი ორგანოსათვის არ დაუმაღავს დაწყებული მშენებლობის შესახებ. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ მ. ც-ის მიერ წერილობითი თანხმობის მისაღებად ადმინისტრაციული ორგანოსათვის წარდგენილ განცხადებას თან ერთვოდა საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 30.06.10წ. საკადასტრო გეგმა, სადაც პირობითი ნომრით 26/1 წყვეტილი კონტურით აღნიშნული იყო კასატორის ავტოფარეხი, როგორც მშენებარე ნაგებობა, ტოპო-გეგმა ადგილის მონიშვნით, ამხანაგობის კრების ოქმი და პანორამული ფოტოები, რომლებიც ასევე ადასტურებდნენ მიმდინარე მშენებლობას. ის გარემოება, რომ ადმინისტრაციული ორგანოსათვის ცნობილი იყო დაწყებული მშენებლობის შესახებ, დასტურდება თვით 07.07.10წ. თანხმობის წერილით, რომლითაც მ. ც-ს ეცნობა, რომ წითელ ხაზებში მშენებარე ავტოფარეხის დასრულება შესაძლებელია, შენობა უნდა დასრულებულიყო №26/1 საკადასტრო გეგმაზე არსებულ გაბარიტებში. ზედამხედველობის სამსახურის მითითების შესაბამისად მ. ც-მა შეაჩერა მშენებლობა, მიმ. განცხადებით უფლებამოსილ ორგანოს, უფლებამოსილი ორგანოსაგან თანხმობის მიღების შემდეგ განაახლა მშენებლობა, მ. ც-მა თანხმობა აღიქვა, როგორც შესაბამისი უფლებამოსილების მიმნიჭებელი დოკუმენტი და დაასრულა მშენებლობა. არქიტექტურის სამსახურისთვის ცნობილი იყო რა განმცხადებლისაგან მშენებლობის შესახებ, შეეძლო და ვალდებულიც იყო გაერკვია საქმის გარემოებანი, მოეთხოვა ყველა საჭირო დოკუმენტის და ინფორმაციის მიწოდება ან უკიდურეს შემთხვევაში

ზედამხედველობის სამსახურის მეშვეობით თავად დაედგინა ნებართვის გაცემისათვის საჭირო გარემოებანი და ამის შემდეგ მიელო გადაწყვეტილება. ადმინისტრაციული ორგანოს 07.07.10წ. თანხმობა, რომლითაც ორგანო განმცხადებელს რთავდა ნებას მშენებლობა დაესრულებინა არსებულ გაბარიტებში, მ. ც-ისათვის წარმოადგენდა საკმარის საფუძველს მიეჩნია, რომ მის მიერ განხორციელდა ყველა საჭირო მოქმედება მიმდინარე მშენებლობის კანონმდებლობის მოთხოვნის ფარგლებში მოსაქცევად, დაინტერესებული პირი ენდობოდა ადმინისტრაციული აქტის სტაბილურობას და გამოიყენა ეს ნდობა – დაასრულა მშენებლობა, აქტის არამართლზომიერება არ შედიოდა მოსარჩელის პასუხისმგებლობის სფეროში. ამასთანავე ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის სამართლებრივი შედეგები დგება მის კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ, ასეთი აქტის ძალაში შესვლა არ არის დამოკიდებული აქტის შინაარსზე ანუ მის კანონიერებასა თუ უკანონობაზე. მხედველობაშია მისაღები აგრეთვე ის გარემოება, რომ ზედამხედველობის სამსახურიდან წერილის მიღების (10.07.10წ.) შემდეგ თანხმობის გაუქმებამდე ადმინისტრაციულ ორგანოს მშენებლობის შეჩერება არ მოუთხოვია. წერილობითი თანხმობის არ არსებობის შემთხვევაში მ. ც-ი არ შეასრულებდა იურიდიული მნიშვნელობის ქმედებას, დამატებითი ხარჯების გაწევით არ დაასრულებდა მშენებლობას, შესაბამისად სანქციის დაკისრებამდე მოახდენდა დაწყებული ნაგებობის დემონტაჟს, ამდენად, მას არ დაეკისრებოდა შენობის დემონტაჟი და 10 000 ლარის ჯარიმის გადახდა, შესაბამისად, თავიდან აიცილნდა მნიშვნელოვან ზიანს. თავის მხრივ დაინტერესებული პირისათვის ზიანის მიყენება სზაკ-ის 60^{1.5} მუხლის თანახმად არის კანონიერი ნდობის არსებობის დამადასტურებელი გარემოება. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ადმინისტრაციული აქტის მიმართ კანონიერი ნდობა გამოირიცხება უკეთუ ადმინისტრაციული აქტი გამოიცა დაინტერესებული პირის მიერ კანონსაწინააღმდეგო ქმედების საფუძველზე, ასეთად შეიძლება მიჩნეულ იქნეს ყალბი დოკუმენტის, არასწორი ინფორმაციის წარდგენა, ზეწოლა, მოტყუება, ქრთამის მიცემა და სხვ., რასაც მოცემულ შემთხვევაში ადგილი არ ჰქონია, შესაბამისად ადგილი არ აქვს სზაკ-ის 9.3 და 60^{1.5} მუხლებით გათვალისწინებული კანონიერი ნდობის გამოირიცხავ გარემოებას – დაინტერესებული მხარის უკანონო ქმედებას. კასატორი ენდობოდა აღმჭურველი აქტის სტაბილურობას და მისი ეს ნდობა სამართლებრივი უსაფრთხოების ფაქტორიდან გამომდინარე დაცვის ღირსია, რაც თავის მხრივ ზღუდავს აქტის ბათილად გამოცხადების შესაძლებლობას, ასეთ შემთხვევაში აღმჭურველი აქტის ბათილად გამოცხადების საკითხი განიხილება არა მხოლოდ კანონიერების, არამედ აგრეთვე მისი ექვივალენტური - ნდობის დაცვის პრინციპის თვალსაზრისით. მოცემულ შემთხვევაში ორი პრინციპის შეპირისპირებით, აქტის ფორმის (აქტი წერილობითი ფორმით არის გამოცემული), დარღვევის სიმძიმის (I კატეგორიის შენობის აგება არ საჭიროებს ნებართვას, საკმარისია ობიექტის განთავსებაზე შეთანხმება, მშენებლობით არ დარღვეულა არსებითად რომელიმე პირის უფლება ან ინტერესი, მოსარჩელის მიერ ვალდებულება განხორციელდა მხოლოდ ვადის დარღვევით), კანონიერი ნდობის გამოირიცხავი გარემოების არარსებობის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ მოცემულ შემთხვევაში პრიორიტეტული და პატივსაღებია კასატორის

აღმჭურველი აქტის მიმართ ნდობის დაცვის პრინციპი. ამდენად, განსახილველ შემთხვევაში აღმჭურველი აქტის გამოცემას საფუძვლად არ ედო განმცხადებლის უკანონო ქმედება, ასეთად ვერ ჩაითვლება მ. ც-ის თბილისის არქიტექტურის სამსახურისთვის მიმართვა და მის მიერ დოკუმენტების წარდგენა. შესაბამისად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ სახეზეა აღმჭურველი აქტის - თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობის მიმართ მ. ც-ის კანონიერი ნდობა, რაც გამორიცხავდა სადავო აქტით (23.07.10წ. №3483 ბრძანებით) მის ბათილად ცნობას. ამასთანავე სზაკ-ის 60¹ მუხლის მე-6 ნაწილის მიხედვით, სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი ინტერესის არსებობის შემთხვევაში შესაძლებელია აღმჭურველი აქტის ბათილად ცნობა ადრესატისათვის ქონებრივი კომპენსაციის გადახდის გზით. ვინაიდან სადავო აქტები ითვალისწინებენ დაჯარიმებას, აზრს დაკარგავს კომპენსაციის გაცემა. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ თანხმობა მშენებლობის დასრულებაზე გაუქმდა არა ადმინისტრაციული საჩივრის, არამედ ადმინისტრაციული ორგანოს ინიციატივით. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ კანონით განსაზღვრულ ვადაში მესამე პირის ადმინისტრაციული საჩივრის საფუძველზე საჩივრის ფარგლებში აღმჭურველი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მიმართ გადაწყვეტილების მიღებისას ადმინისტრაციული ორგანო შეზღუდული არ არის პირის კანონიერი ნდობით აღმჭურველი აქტის მიმართ. აღმჭურველი აქტის ადმინისტრაციული ორგანოს ინიციატივით გაუქმების შემთხვევაში ორგანომ გადაწყვეტილება უნდა მიიღოს სზაკ-ის 60¹ მუხლის, მათ შორის აქტისადმი პირის კანონიერი ნდობის გათვალისწინებით.

07.07.10წ. წერილობითი თანხმობის ბათილად ცნობის ფაქტიურად ერთადერთ საფუძველს, 23.07.10წ. №3483 ბრძანების მიხედვით, წარმოადგენდა ის გარემოება, რომ მშენებლობის ნებართვის გამცემი ორგანო უფლებამოსილი იყო ემსჯელა მშენებლობის ნებართვის გაცემის თაობაზე დამრღვევის მიერ შესაბამისი დარღვევისათვის გამოცემული აქტისა და დაკისრებული ჯარიმის გადახდის ქვითრის წარდგენის შემდეგ. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ მ. ც-ის მიერ წერილობითი თანხმობის მისაღებად მიმართვისა და თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობის გაცემის და არც 23.07.10წ. №3483 ბრძანების გამოცემის მომენტისათვის სამშენებლო სამ.ლდარღვევისათვის, კერძოდ უნებართვო მშენებლობისათვის ჯარიმის დაკისრების შესახებ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემული არ ყოფილა. ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 24.06.10წ. მითითების შეუსრულებლობის შედეგად ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ შედგენილი შემოწმების აქტი თავისი ბუნებით არის შუალედური აქტი, გამოცემულია ადმინისტრაციულ წარმოებასთან დაკავშირებით და არ იწვევს უშუალო შედეგს (აღნიშნულს თავად მერიის ადმინისტრაციაც ადასტურებს, ტ.1, სფ. 284), შემოწმების აქტი შედგა 05.07.10წ., ხოლო დადგენილება, რომლითაც დადგა შედეგი, კერძოდ მ. ც-ი უნებართვო მშენებლობისათვის სადავო აქტების გამოცემის დროს მოქმედი რედაქციით „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის 22-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის საფუძველზე დაჯარიმდა 10 000 ლარით და დაევალა უნებართვოდ

აშენებული ავტოფარეხის დემონტაჟი, 01.09.10წ. გამოიცა. ამდენად, მ. ც-ი არქიტექტურის სამსახურისთვის მიმართვის და ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ 07.07.10წ. გადაწყვეტილების – წერილობითი თანხმობის გაცემის დროისათვის ვერ წარმოადგენდა ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 01.09.10წ. სამშენებლო სამ.ლდარღვევის საქმეზე მიღებულ დადგენილებას და დაკისრებული ჯარიმის გადახდის ქვითარს. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-13 მუხლის თანახმად, თუ მითითება დროულად არ შესრულდა, მაგრამ სამ.ლდარღვევა გამოსწორდა დადგენილების მიღებამდე, დამრღვევი თავისუფლდება პასუხისმგებლობისაგან, ხოლო სამ.ლდარღვევის საქმის წარმოება წყდება. საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მ. ც-მა მითითებით განსაზღვრულ ვადაში მოახდინა კორპუსის წითელი ხაზების დარეგისტრირება, მიმ. ადმინისტრაციულ ორგანოს თანხმობის გამოცემის მოთხოვნით, მ. ც-ის მიერ მითითება დროულად არ შესრულდა, თუმცა თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობის საფუძველზე გააგრძელა და დაასრულა მშენებლობა ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 01.09.10წ. დადგენილების მიღებამდე. თვით 05.07.10წ. შემოწმების №000048 აქტის ფორმულიარში აღნიშნულია, რომ თუ მითითება დროულად არ შესრულდა, მაგრამ სამ.ლდარღვევა აღმოფხვრილ იქნა დადგენილების გამოცემამდე, დამრღვევი თავისუფლდება პასუხისმგებლობისაგან, ხოლო სამ.ლდარღვევაზე დაწყებული წარმოება უნდა შეწყდეს. შესაბამისად, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. წერილობითი თანხმობის მიმართ კანონიერი ნდობის არსებობის, აღნიშნული აქტის ძალაში ყოფნისა და სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე დადგენილების მიღებამდე მ. ც-ის მიერ გამოსწორებული სამართალდარღვევის პირობებში, მ. ც-ის მიმართ უნდა შეწყდეს სამ.ლდარღვევის საქმის წარმოება. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, არ არსებობდა საქართველოს მთავრობის 24.03.09წ. №57 დადგენილების 63-ე მუხლის მე-2 პუნქტზე მითითებით 07.07.10წ. გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის საფუძველი.

მხედველობაშია მისაღები აგრეთვე ის გარემოება, რომ სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 23.07.10წ. №3483 ბრძანებაზე, რომლითაც გაუქმდა ამავე სამსახურის 07.07.10წ. თანხმობა, მ. ც-ის მიერ შეტანილ იქნა ადმინისტრაციული საჩივარი, რომელსაც სზაკ-ის 184-ე მუხლის თანახმად სუსპენსიური ეფექტი აქვს. ამდენად სანქციის შეფარდების პერიოდში 23.07.10წ. აქტის მოქმედება შეჩერებული იყო, შესაბამისად ძალაში იყო მშენებლობის დასრულების თაობაზე წერილობითი თანხმობა. ვინაიდან არ არსებობდა ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის სამსახურის 07.07.10წ. №1218809 5-13 აღმჭურველი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის საფუძველი, შესაბამისად ადგილი აქვს სზაკ-ის 60¹ მუხლით გათვალისწინებულ დარღვევას, რის გამოც სახეზეა ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 23.07.10წ. №3483 ბრძანების ბათილად ცნობის საფუძველი. ვინაიდან აღნიშნული ბრძანება საფუძველად დაედო ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 01.09.10წ. №000048 დადგენილებას, აგრეთვე მერიის 01.10.10წ. №3959 და 03.12.10წ. №4507 განკარგულებებს, აღნიშნული აქტები ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი. რაც შეეხება კასატორის მითითებას დადგენილების

მხარისათვის გაცნობის წესის დარღვევის შესახებ, აღნიშნული არ წარმოადგენს სზაკ-ის 60¹ მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული არსებითი სახის დარღვევას.

სსსკ-ს 53.1-ე მუხლის თანახმად, ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურსა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს სოლიდარულად უნდა დაეკისროთ კასატორის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის ანაზღაურება.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე, 257-ე, 411-ე მუხლებით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. მ. ც-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 24.05.11წ. განჩინება და საქმეზე მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. მ. ც-ის სარჩელი დაკმაყოფილდეს, ბათილად იქნეს ცნობილი ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 23.07.10წ. №3483 ბრძანება, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 01.09.10წ. №000048 დადგენილება, ქ. თბილისის მერიის 01.10.10წ. №3959 და 03.12.10წ. №4507 განკარგულებები და შეწყდეს სამ.ლდარღვევის საქმის წარმოება;
4. მოპასუხეებს - ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურსა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს სოლიდარულად დაეკისროთ მ. ც-ის სასარგებლოდ მის მიერ სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 500 ლარი;
5. საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავჯდომარე:

ნ. სხირტლაძე

მოსამართლეები:

ლ. მურუსიძე

ნ. ქადაგიძე